

LO MELÈTCHÒN É LO TSARET

PATOIS D'AYMAVILLES

(PAR LUCIANA BLANC-PEROTTO)

[1-2] L'it eun cou eun melètchòn que se promeaa to fier eun tan que trottaa é dèboudzaa avouè le mèinoù di veulladzo. Eun bo dzor le croué se son deut : « Sariye fran eun bon affiye se le melet l'aiche eun tsaret ».

[3-4] Adòn pappagràn l'a deut : « Pe maque sen ! Lo fio pi preui mé lo tsaret ! ». L'a preui de lan, l'a preui lo martelet, l'a preui la rèssetta, l'a preui lo verboquén, l'a preui le cllou, aprì l'a résó, coppó, tsapotó, é pan ! é boun ! é pan ! é boun ! L'a fé eun dzen tsaret.

[5-6] Aprì l'a fé le roe de bouque, l'a beutto-lèi a l'entor eun dzen sercllio é l'a monto-le sui lo tsaret. Penséde tchica se le mèinoù ian contèn ! É lo melet euncó de pi : llu devàn, lo tsaret dérì.

[7-8] Le rablas, can couillàn le pomme, lèi tsardzàn sui lo tsaret. Mi eun bo dzor l'an eumplizu-lo to sen que l'i poussiblo, mimo se lo melètchòn lèi supliaa : « Po pai ! L'è tro pezàn ».

[9-10] Mi le croué l'an po accouto-lo : l'an djeunto-lèi euncó d'atre pomme, é can lo melètchòn l'è partì, lo tsaret... l'a fé crac ! Lo melètchòn s'è beuttó a pleyé : « Na, teteun, meun dzen tsaret ! ».

[11-12] Boneur que pappagràn pasaa per lé ! L'a demandó : « Qui pleuye ? ». Le mèinoù l'an repondù : « L'è lo melètchòn, seun tsaret s'è rontù ».

[13-14] Adón pappagràn l'a dépeillà lo tsaret, l'a torna preui lo martelet, la rèssetta, lo verboquén é le cllou, é pan ! é boun ! é pan ! é boun !... l'a arendjà lo tsaret.

[15-16] Lo melètchòn l'i to contèn, mi l'a deut : « Si cou, beuttéde pamì tro de pomme sui meun tsaret ! ». É le mèinoù di veulladzo, to contèn euncó leur que lo melètchòn l'ayè queuttó de pleyé, l'an fé la ronda a l'entor di tsaret.